

Harul

Harul

„Dumnezeul oricărui har!" (1 Petru 5.10)

Oh! Când se va ridica inima omului, chiar si numai în gândire, la înălțimea harului și a răbdării lui Dumnezeu?

Dragostea care este în Dumnezeu - și nu vreo atracție în omul păcătos - explică dărnicia fără margini a primirii sale în Domnul Isus Hristos!

Felul în care omul firesc înțelege mila ar fi nu ca Dumnezeu să șteargă păcatul, prin vărsarea sîngelui Domnului Hristos, ci ca El să trateze păcatul cu o oarecare indiferență; aceasta n-ar mai fi har.

Nimic nu se dă în „țara depărtată", nici chiar roșcovele porcilor. Satan vinde totul și aceasta foarte scump: sufletele noastre sînt prețul. Totul trebuie cumpărat; principiul lumii este acesta: nimic gratuit. Pentru a găsi pe cineva care dă, trebuie să vii la Domnul Dumnezeu.

Harul nu are nici margini, nici limite. Orice vină am avea, oricît de vinovați am fi (și nu putem fi decît niște mari vinovați), în ciuda tuturor, Dum-nezeu este DRAGOSTE față de noi.

Harul Său este tot mai de neînțeles pentru mine. Prin faptul că Domnul Hristos a devenit Om, harul se leagă într-un mod atît de uimitor de toate fibrele și de toate nevoile inimilor noastre, încît el ne aduce într-o stare pe care n-o poți cunoaște fără să te găsești în ea. Totuși în această stare noi nu sîntem nimic, desi uniți cu Cel ce este totul. Si a nu fi nimic este o poziție prețioasă între toate altele.

Legea poate tortura conștiința noastră, dar harul ne umilește.

„Pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5.8).

Găsim două adevăruri în acest loc: mai întîi, că păcătosul este fără putere și lipsit de resurse. Ca și fiul risipitor, el a risipit toată avuția; iar cînd și-a venit în fire și s-a pregătit să se întoarcă la tatăl său, el nu avea nimic ce să-i aducă. Toată averea sa, ca a unui marinar naufragiat, este aruncată peste bord, toate sînt în voia valurilor; el însuși, luptînd contra talazurilor întunecate, este aruncat pe plajă, sfîrsit, dezbrăcat, neavînd nimic. Dar, BINECUVINTAT să fie Dumnezeu! În nenorocirea noastră, îl găsim chiar pe această plajă; El este aici pentru noi. Noi știm, în plus, că El nu ne va arunca afară și că ne putem bizui pe toate binecuvîntările pe care Dumnezeu le poate da. „Cel ce n-a cruțat nici chiar pe Fiul SAU, ci l-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile"?

Ceea ce îmi dă sentimentul enormității păcatului este imensitatea harului care l-a îndepărtat.

Pentru „ca să arate, în veacurile viitoare, nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Sa față de noi, în Hristos Isus" (Efeseni 2.7).

Acesta este felul în care îngerii, care sînt „dom-niile și stăpînirile din locurile cerești" (Efeseni 3.10), vor învăța să cunoască nemărginitele bogății ale harului Său. Ei vor vedea pe sărmanul tîlhar, pe femeia păcătoasă (Luca 7.37) și pe noi în același loc si în aceeași slavă cu Fiul lui Dumnezeu.

Cuvîntul Domnului: „Bine, rob bun și credincios" (Matei 25.21), răsună ca o muzică plăcută în urechile credinciosului, dar el este prețuit mai ales de cel care știe că numai harul ne poate da una sau alta din aceste caracteristici!